

Особливий характер службової діяльності працівників поліції обумовлюють надання їм подовжених основних щорічних відпусток, що є додатковою гарантією їх соціального захисту та своєрідною компенсацією за складність та напруженість їх роботи.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України : закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Мельник К. Ю. Трудове право України : підручник. Харків : Діа плюс, 2014. 480 с.
3. Кодекс законів про працю України : закон України від 10.12.1971 № 322-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08> (дата звернення: 18.04.2019).
4. Про відпустки : закон України від 15.11.1996 № 504/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 2. Ст. 4.
5. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40–41. Ст. 379.
Одержано 23.04.2019

*

УДК 351.741

Тетяна Валеріївна Гавриленко,

слухач магістратури факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

ЩОДО СУПЕРЕЧНОСТІ ОБМЕЖЕННЯ БУТИ ПОЛІЦЕЙСЬКИМ ВІДПОВІДНО ДО П. 4 Ч. 1 СТ. 61 ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО НАЦІОНАЛЬНУ ПОЛІЦІЮ»

Відповідно до ст. 22 Конституції України конституційні права і обов'язки гарантуються і не можуть бути скасовані [1]. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Виходячи із законодавства, яке регулює діяльність осіб, які займають посади у органах державної влади ми знаємо, що при прийнятті на дану посаду особа повинна відповідати певним критеріям. Це стосується і особи, яка має намір стати поліцейським.

У ст. 61 Закону України «Про національну поліцію» зазначено перелік обмежень, які не дають права бути поліцейським. З юридичної точки зору обмеження, яке зазначене у п. 4 ч. 1

ст. 61 Закону України «Про національну поліцію» насправді незаконно звужує обсяг існуючого права громадянина України служити в Національній поліції. Адже в даному пункті зазначено, що не може бути поліцейським особа, щодо якої було припинено кримінальне провадження з nereабілітуючих підстав [2]. Це означає, що особа, яка і була звільнена від кримінальної відповідальності не може бути поліцейським. Але якщо щодо особи було припинено кримінальне провадження з nereабілітуючих обставин вона вважається відповідно до ст. 62 Конституції України невинуватою у вчиненні злочину, бо її вину не встановлено обвинувальним вироком суду і відповідно, дана особа не має судимості [1].

Нереабілітуючими підставами звільнення від кримінальної відповідальності є:

- звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку з примиренням винного з потерпілим (ст. 46 КК України);
- звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку з передачею особи, яка вчинила діяння, на поруки (ст. 47 КК України);
- звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку із зміною обстановки (ст. 48 КК України) [3].

Зазначені підстави існують тільки у злочинах невеликої та середньої тяжкості, що були вчинені особою вперше. З юридичної точки зору, означає, що особа, яка була звільнена від кримінальної відповідальності з цих підстав по-перше, не має судимості, а по-друге, діяння вчинені нею невеликої і середньої тяжкості. Хочу наголосити, що в даному випадку не звертається увага на моральний аспект, а розглядається питання відповідно до чинного законодавства України. І все таки, якщо ж особа навіть і була звільнена від кримінальної відповідальності, держава чомусь виходячи з п. 4 ч. 1 ст. 61 Закону України «Про національну поліцію» не дає можливості особі виправитися і реалізовувати свої права на рівні з іншими громадянами України, зокрема і стати поліцейським. Інше питання виникає тоді, коли бажаючий бути поліцейським був звільнений від кримінальної відповідальності з nereабілітуючої обставини – у зв'язку із закінченням строків давності. Адже в цьому випадку, можуть і вчинятися злочини які мають найвищу суспільну небезпечність для суспільства, наприклад злочини вчинені з особливою жорстокістю або які пов'язані зі зловживаннями службовим становищем, тобто такі, в яких

прямий умисел і характеристика особи чітко виражені в негативну сторону.

Отже, п. 4 ч. 1 ст. 61 Закону України «Про Національну поліцію» необхідно змінити для усунення неконституційних суперечностей у законодавстві України, які обмежують право осіб займати посади в Національній поліції України або врегулювати дане питання іншим чином.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України : закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 21.03.2019).

2. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 21.03.2019).

3. Кримінальний кодекс України : закон України від 05.04.2001 № 2341-III // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 21.03.2019).

Одержано 22.04.2019

★

УДК 51.74.(091)(477)

Дмитро Вікторович Галкін,

*кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник,
докторант Харківського національного університету внутрішніх справ*

ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ В ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ 20-Х РОКІВ ХХ СТОРІЧЧЯ

Конституція УСРР 1919 р. не розкривала ні сфери відомства наркоматів, ні принципів їх комплектування, не вказувала навіть кількості комісаріатів у республіці, відносячи це на вирішення поточного законодавства. Кожна з союзних республік на початку 1920-х років мала автономію у вирішенні значної кількості внутрішніх питань.

Перша угода про співробітництво політичних секретаріатів міліції РРФСР і УСРР датується 22 березня 1922 р. Угоду було укладено з метою обміну досвідом: політосвітньої роботи, наказами, інструкціями, навчальними програмами, доповідями й статистич-